

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งหมดประกอบด้วย

ตัวแปรต้นคือ

ความไว้วางใจระหว่างบุคคล

ความผูกใจมั่นต่อองค์การ

การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกัน

ตัวแปรตามคือ

การปันความรู้ระหว่างกันในองค์การ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยรายข้อดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐานของตัวแปร

การวิจัยนี้มีตัวแปรพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง 4 ตัวแปร ประกอบด้วย ตัวแปรต้น ได้แก่ ความไว้วางใจระหว่างบุคคล ความผูกใจมั่นต่อองค์กร และ การรับรู้คุณค่าของการบันความรู้อะหว่างกัน ตัวแปรตามได้แก่ การบันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาดังกล่าวด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient) ได้ผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา (N=259)

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน				
		1	2	3	4	
1.ความไว้วางใจระหว่างบุคคล	3.62 ¹	0.45	(0.83) ^α			
2.ความผูกใจมั่นต่อองค์กร	3.47 ²	0.45	0.11*	(0.86) ^α		
3.การรับรู้คุณค่าของการบันความรู้ระหว่างกัน	3.60 ³	0.49	0.57**	0.20**	(0.85) ^α	
4.การบันความรู้ระหว่างกันในองค์กร	3.58 ¹	0.54	0.61**	0.18*	0.55**	(0.83) ^α

* $p < .05$, ** $p < .01$

^α ตัวเลขในวงเล็บแนวเส้นทแยงมุม คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของเครื่องมือที่คำนวณด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha)

1. คะแนนความไว้วางใจระหว่างบุคคล

มีคะแนนตั้งแต่ 1 – 5 โดยที่ 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ 5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. คะแนนความผูกใจมั่นต่อองค์กร

มีคะแนนตั้งแต่ 1 – 5 โดยที่ 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ 5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. คะแนนการรับรู้คุณค่าของการบันความรู้ระหว่างกัน

มีคะแนนตั้งแต่ 1 – 5 โดยที่ 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ 5 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4. คะแนนการบันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

มีคะแนนตั้งแต่ 1 – 5 โดยที่ 1 คือ ไม่ได้ปฏิบัติ และ 5 คือ ปฏิบัติสม่ำเสมอ

ข้อมูลสถิติพื้นฐานของคะแนนจากตัวแปรทั้งหมดประกอบด้วยค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากตัวแปรทั้ง 4 จากตารางที่ 5 อธิบายได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การเท่ากับ 3.58 หมายถึงพนักงานมีพฤติกรรมการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การปานกลาง คะแนนเฉลี่ยของความไว้วางใจระหว่างบุคคลเท่ากับ 3.62 หมายถึงพนักงานมีความไว้วางใจระหว่างบุคคลปานกลาง เช่นเดียวกับระดับการรับรู้คุณค่าของการปั่นควมรู้ระหว่างกันของพนักงานซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้คุณค่าของการปั่นควมรู้ระหว่างกันปานกลาง ส่วนระดับความผูกใจมั่นต่อองค์การของพนักงานมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเมื่อเทียบกับคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรอื่นซึ่ง เท่ากับ 3.47 หมายถึงพนักงานมีความผูกใจมั่นต่อองค์การปานกลาง เมื่อพิจารณาสวนเบี่ยงเบนมาตรฐานพบว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความไว้วางใจระหว่างบุคคลเท่ากับ .45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความผูกใจมั่นต่อองค์การเท่ากับ .45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้คุณค่าของการปั่นควมรู้ระหว่างกันเท่ากับ .49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การเท่ากับ .54 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระคือการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามทุกตัวที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การสูงสุดเมื่อเทียบกับตัวแปรตามที่เหลือ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .61 ($p < .01$) การรับรู้คุณค่าของการปั่นควมรู้ระหว่างกันมีความสัมพันธ์กับการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การรองลงมาซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ .55 ($p < .01$) และความผูกใจมั่นต่อองค์การมีความสัมพันธ์กับการปั่นควมรู้ระหว่างกันในองค์การน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับตัวแปรตามทั้งสองโดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .18 ($p < .05$)

เมื่อพิจารณาสหสัมพันธ์ของตัวแปรอื่นๆ พบว่า ความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับการรับรู้คุณค่าของการปั่นควมรู้ระหว่างกันซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .57 ($p < .01$) และความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับความผูกใจมั่นต่อองค์การ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ .11 ($p < .05$) และความผูกใจมั่นต่อองค์การมีความสัมพันธ์กับการรับรู้คุณค่าของการปั่นควมรู้ระหว่างกัน ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .20 ($p < .01$)

ตอนที่2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยรายชื่อ

สมมติฐานที่ 1 ความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีผลทางบวกต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การ

สมมติฐานข้อนี้มีความไว้วางใจระหว่างบุคคลเป็นตัวแปรอิสระ และการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การเป็นตัวแปรตาม ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานที่1 โดยหาค่าด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient) ได้ผลตามตาราง5 และนำตัวแปรอิสระคือความไว้วางใจระหว่างบุคคลและตัวแปรตามคือการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การมาวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) เพื่ออธิบายการส่งผลของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตาม ปรากฏผลตามตารางที่6

ตารางที่ 6

การวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่ายทำนายผลของความไว้วางใจระหว่างบุคคลต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การ

ตัวแปร	B	β	t	R	R ²	F
ความไว้วางใจระหว่างบุคคล	.806***	.608***	12.217	.608**	.369	150.570***

** $p < .01$, *** $p < .001$ (N = 259)

ผลการวิเคราะห์ถดถอยในตารางที่6 แสดงให้เห็นว่าเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจระหว่างบุคคลกับการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การพบว่าเท่ากับ 0.61 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R = .608$, $p < .01$) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.81 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($B = .806$, $p < .001$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.61 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .608$, $p < .001$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของความไว้วางใจระหว่างบุคคลต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.37 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .369$)

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดสามารถอธิบายได้ว่า ความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การในระดับปานกลาง ความไว้วางใจ

ระหว่างบุคคลมีผลทางบวกต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ และความไว้วางใจระหว่างบุคคลสามารถอธิบายการผันแปรของการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การได้ร้อยละ 37

การทดสอบสมมติฐานพบว่าสนับสนุนสมมติฐานที่ 1 โดยความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีผลทางบวกต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ

สมมติฐานที่ 2 ความผูกใจมั่นต่อองค์การมีผลทางบวกต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ

สมมติฐานข้อนี้มีความผูกใจมั่นต่อองค์การเป็นตัวแปรอิสระ และการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การเป็นตัวแปรตาม ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานที่ 2 ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient) ได้ผลตามตารางที่ 5 และนำตัวแปรอิสระคือความผูกใจมั่นต่อองค์การและตัวแปรตามคือการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การมาวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) เพื่ออธิบายการส่งผลของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตาม ปรากฏผลตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7

การวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่ายทำนายผลของความผูกใจมั่นต่อองค์การต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ

ตัวแปร	β	t	R	R^2	F
ความผูกใจมั่นต่อองค์การ	.184**	3.005	.184**	.034	9.031**
ความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์การ	.187**	3.053	.187**	.035	9.324**
ความผูกใจมั่นทางความต่อเนื่อง- ต่อองค์การ	.058**	2.161	.058**	.003	7.041**
ความผูกใจมั่นทางบรรทัดฐานต่อองค์การ	.174**	2.828	.174**	.030	8.000**

** $p < .01$ ($N = 259$)

ผลการวิเคราะห์ถดถอยในตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความผูกใจมั่นต่อองค์การกับการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การพบว่าเท่ากับ 0.18 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R = .184$, $p < .01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.18

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($\beta=.184, p<.01$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของความผูกใจมั่นต่อองค์การต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.03อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=.034$)

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของความผูกใจมั่นองค์การทั้ง 3 องค์ประกอบ ตามลำดับพบว่า ความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์การมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การเท่ากับ 0.19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($R=.187, p<.01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($\beta=.187, p<.01$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์การต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.04อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=.035$)

ความผูกใจมั่นทางความต่อเนื่องต่อองค์การมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การเท่ากับ 0.06 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($R=.058, p<.01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.06 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($\beta=.058, p<.01$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์การต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.00อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=.003$)

ความผูกใจมั่นทางบรรทัดฐานต่อองค์การมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การเท่ากับ 0.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($R=.174, p<.01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($\beta=.174, p<.01$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์การต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.03อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=.030$)

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดสามารถอธิบายได้ว่า ความผูกใจมั่นต่อองค์การมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การในระดับต่ำ อย่างไรก็ตามความผูกใจมั่นต่อองค์การมีผลทางบวกต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ และความผูกใจมั่นต่อองค์การสามารถอธิบายการผันแปรของการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การได้ร้อยละ 3 นอกจากนี้ความผูกใจมั่นต่อองค์การทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ ความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์การ ความผูกใจมั่นทางความต่อเนื่องต่อองค์การ และ ความผูกใจมั่นทางบรรทัดฐานต่อองค์การ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การในระดับต่ำ อย่างไรก็ตามความผูกใจมั่นต่อองค์การทั้งสามองค์ประกอบมีผลทางบวกต่อการปรับความรู้อะหว่างกันในองค์การ

การทดสอบสมมติฐานพบว่าสนับสนุนสมมติฐานที่ 2 โดยความผูกใจมั่นต่อองค์การมีผลทางบวกต่อการปั่นความรู้อะหว่างกันในองค์การ

สมมติฐานที่ 3 การรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกันมีผลทางบวกต่อการปั่นความรู้ ระหว่างกันในองค์การ

สมมติฐานข้อนี้มีการรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกันเป็นตัวแปรอิสระ และการปั่นความรู้อะหว่างกันในองค์การเป็นตัวแปรตาม ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานที่ 3 ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient) ได้ผลตามตารางที่ 8 และนำตัวแปรอิสระคือการรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกันและตัวแปรตามคือการปั่นความรู้อะหว่างกันในองค์การมาวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) เพื่ออธิบายการส่งผลของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตาม ปรากฏผลตามตารางที่ 8

ตารางที่ 8

การวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่ายทำนายผลของการรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกันต่อการปั่นความรู้อะหว่างกันในองค์การ

ตัวแปร	β	t	R	R^2	F
การรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกัน	.554***	10.673	.554**	.307	113.914***
การรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกัน	.394***	6.864	.394**	.155	47.117***
ด้านผลประโยชน์ส่วนบุคคล					
การรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกัน	.442***	7.898	.442**	.195	62.373***
ด้านสัมพันธภาพ					
การรับรู้คุณค่าของการปั่นความรู้อะหว่างกัน	.436***	7.762	.436**	.190	60.249***
ด้านการเอื้อประโยชน์					

** $p < .01$.*** $p < .001$ (N = 259)

ผลการวิเคราะห์ถดถอยในตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันกับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การพบว่าเท่ากับ 0.55 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R=0.554, p<.01$) สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.55 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.554, p<.001$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของการรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันต่อการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.31 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=0.307$)

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของการรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันทั้ง 3 องค์ประกอบตามลำดับพบว่า การรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันด้านผลประโยชน์ส่วนบุคคลมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การเท่ากับ 0.39 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R=0.394, p<.01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.39 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.394, p<.001$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของการรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันด้านผลประโยชน์ส่วนบุคคลกับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.16 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=0.155$)

การรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันด้านสัมพันธภาพมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การเท่ากับ 0.44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R=0.442, p<.01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.442, p<.001$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของการรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันด้านสัมพันธภาพกับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.20 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=0.195$)

การรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันด้านการเอื้อประโยชน์มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การเท่ากับ 0.44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R=0.436, p<.01$) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ 0.44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.436, p<.001$) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ทางบวกของการรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันด้านการเอื้อประโยชน์กับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การ และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดเท่ากับ 0.19 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=0.190$)

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดสามารถอธิบายได้ว่า การรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การในระดับปานกลาง การรับรู้คุณค่าของการปันความรู่ระหว่างกันมีผลทางบวกต่อการปันความรู่ระหว่างกันในองค์การ และ

การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันสามารถอธิบายการผันแปรของการปันความรู้ระหว่างกันในองค์การได้ร้อยละ 31 นอกจากนี้การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันด้านผลประโยชน์ส่วนบุคคล การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันด้านสัมพันธภาพ การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันด้านการเอื้อประโยชน์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปันความรู้ระหว่างกัน¹ ในองค์การ และในทำนองเดียวกันนี้การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันทั้งสามองค์ประกอบต่างก็มีผลทางบวกต่อการปันความรู้ระหว่างกัน¹ ในองค์การ

การทดสอบสมมติฐานพบว่าสนับสนุนสมมติฐานที่ 3 โดยการรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันมีผลทางบวกต่อการปันความรู้ระหว่างกัน¹ ในองค์การ